



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobce: **Ing. Z. B.**, zastoupený Mgr. Petrem Jelínkem, advokátem se sídlem Ovčárecká 311, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2024, č. j. 51 A 49/2023 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2023, č. j. 055881/2023/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 12. 2022, č. j. MUCE 258144/2022 OSU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby s názvem „*Garáž rodinného domu č.p. X v O.*“.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 16. 1. 2024, č. j. 51 A 49/2023 - 78, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce je vlastníkem pozemku sousedícího s pozemkem parc. č. XA v k. ú. O., na němž byla provedena stavba garáže rodinného domu, spočívající v opláštění stávajícího dřevěného přístřešku se dvěma parkovacími stánkami a vytvoření střední dělicí příčky z dřevěných prken (dále jen „*stavba*“). Stavba byla provedena bez stavebního povolení a stavebníci proto podali žádost o její dodatečné povolení. Stavební úřad žádost rozhodnutím ze dne 21. 1. 2020, č. j. MUCE 4730/2020 OSU, zamítl, neboť dotčený orgán územního plánování vydal ke stavbě negativní závazné stanovisko. Na základě odvolání stavebníků žalovaný, jako nadřízený orgán územního plánování, negativní závazné stanovisko svým závazným stanoviskem ze dne 28. 4. 2020 změnil na souhlasné, a následně rozhodnutím ze dne 27. 5. 2020, č. j. 072771/2020/KUSK, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2020 a věc mu vrátil k novému projednání. Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 3. 12. 2020, č. j. MUCE 118386/2020 OSU (dále jen „*rozhodnutí o dodatečném povolení stavby*“), stavbu dodatečně povolil. Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2021, č. j. 058008/2021/KUSK, zamítl pro opožděnost.

[4] Poté žalobce podal podnět k přezkumu závazného stanoviska ze dne 28. 4. 2020, Ministerstvo pro místní rozvoj však neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení. Dále se žalobce obrátil na Ministerstvo životního prostředí s tím, že stavba nesplňuje zákonné požadavky na nakládání se srážkovými vodami, k čemuž mu Ministerstvo životního prostředí sdělilo, že není kompetentní zasahovat do postupu příslušných stavebních úřadů. Následně žalobce podal žádost o obnovu řízení, kterou stavební úřad zamítl rozhodnutím specifikovaným v odstavci [1] tohoto rozsudku.

[5] Žalobce namítal, že k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení nebyl věcně příslušný stavební úřad, jelikož se nejedná o správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu. Podle krajského soudu lze však za *rozhodnutí ve věci* považovat jen meritorní rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o procesních otázkách, mezi které patří i zamítnutí odvolání pro opožděnost (k čemuž došlo v posuzované věci). Vzhledem k tomu byl věcně příslušný k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení stavební úřad. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, že žalovaný byl vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci na základě tzv. fikce souhlasu. O žalobcově námitce podjatosti rozhodl ředitel žalovaného tak, že vedoucí daného odboru nebyla vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci, jelikož žalobce domnělou podjatost konkrétně neodůvodnil. Tuto úvahu považoval krajský soud za správnou. Žalobcova námitka podjatosti byla založena pouze na vágních tvrzeních o blíže nespecifikovaných nezákonnostech v původním řízení, která nemohla být důvodem pro vyloučení úřední osoby ani nezakládala riziko tzv. systémové podjatosti. Jako lichou označil krajský soud žalobcovu domněnku, že námitka podjatosti se stala důvodnou v důsledku plynutí času, jelikož ředitel žalovaného o ní rozhodl až téměř pět měsíců po jejím uplatnění. Takový následek § 14 správního řádu nepředpokládá.

[6] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce ve správním řízení nepředestřel žádné skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Důvodem

pokračování

pro obnovu řízení nemohla být povinnost týkající se likvidace srážkových vod vyplývající s účinností od 1. 2. 2021 z § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). Nejedná se totiž o skutkové zjištění, ale o právní povinnost, která byla do vodního zákona zavedena až po pravomocném skončení řízení o dodatečném povolení stavby. Likvidace srážkových vod a požadavku žalobce na vybudování retenční nádrže se týkala podstatná část žalobní argumentace, kterou shledal krajský soud rovněž nedůvodnou. Ve vztahu k souladu stavby s územním plánem a požadavky na požární bezpečnost žalobce v zásadě pouze napadal závěry závazných stanovisek nadřízeného orgánu územního plánování a Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, aniž by přdestřel jakékoli dříve neznámé skutečnosti.

[7] Co se týče žalobcem zmiňovaných důkazů, krajský soud upozornil, že tyto podklady existovaly v době řízení o dodatečném povolení stavby a byly součástí správního spisu, tudíž se s nimi žalobce mohl seznámit. Nemohou být tedy důvodem pro povolení obnovy řízení. Tím nemůže být ani tvrzení, že po provedení stavby má v dané lokalitě docházet k záplavám a propadání chodníku. Ze samotné žádosti o obnovu řízení vyplývalo, že k údajnému zaplavování žalobcova pozemku nemělo docházet již v době řízení o dodatečném povolení stavby, ale až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Krajskému soudu navíc nebyla zřejmá souvislost provedení stavby se změnou vodních poměrů v území.

[8] Také namítaný chybný zápis stavby do katastru nemovitostí v červnu 2023 nebyl důvodem pro obnovu řízení, jelikož se nejednalo o skutečnost, která existovala v době řízení o dodatečném povolení stavby. Nadto, správnost zápisu do katastru nemovitostí nesouvisí s tím, zda stavbu bylo možné dodatečně povolit. Krajský soud dodal, že tuto skutečnost žalobce poprvé zmínil až v žalobě, a správním orgánům tak nelze vytýkat, že se jí nezabývaly. Otázky přípustnosti žádosti o dodatečné povolení stavby, správného vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, včasnosti žalobcova odvolání proti tomuto rozhodnutí a ostatní námitky procesního charakteru nebyly dle krajského soudu pro povolení obnovy řízení relevantní. Krajský soud dodal, že žalobce netvrdil, že by existoval důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[9] Žalobce dále namítal, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo dosaženo trestným činem. Tato skutečnost by dle krajského soudu byla důvodem obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu, nicméně nutným předpokladem pro tento postup je existence pravomocného trestního rozsudku za konkrétní skutek označovaný zákonem za trestný. V posuzované věci však bylo spáchání trestného činu založeno jen na spekulativním tvrzení žalobce.

[10] K ostatním žalobním námitkám krajský soud uvedl, že se jedná o obecná a ničím nepodložená tvrzení, která jsou nekonzistentní a na hraně srozumitelnosti. Krajský soud tak jen stručně konstatoval, že stran přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, úplnosti skutkových zjištění a procesního postupu správních orgánů žádné pochybení neshledal. K návrhu žalobce na zrušení některých ustanovení zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „nový stavební zákon“), uvedl, že správní orgány podle tohoto zákona nepostupovaly, a tudíž postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy nepřicházel v úvahu.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud opomenul většinu žalobních bodů a „překroutil“ stěžovatelovo tvrzení o trestném činu „podvodu – zfalšováním korespondence“. Dále krajský soud pochybil tím, že si nevyžádal kompletní správní spis, „zatajil“ repliku stěžovatele ze dne 5. 8. 2023 a „dodatek č. 3 k žalobě“ a nevyzval žalovaného k vyjádření k replice stěžovatele. Přestože stěžovatel souhlasil s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, měl krajský soud jednání nařídit, neboť nebyly splněny podmínky pro postup podle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[13] Dle stěžovatele v posuzované věci existují „skutkové nesprávnosti“ (které stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně popisuje), které je třeba napravit v obnoveném správním řízení. Stěžovatel se dovolává závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, a rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 13. 1. 2004, C-453/00, *Kühne & Heitz NV* (dále jen „rozsudek SDEU ve věci Kühne & Heitz NV“), s nimiž se dle stěžovatele krajský soud nevypořádal. Dle této judikatury je důvodem pro obnovu řízení také novelizace zákona či chybný výklad právních norem. Podle stěžovatele krajský soud pominul také závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 288/2021 - 41, který se týká novelizovaného znění § 5 odst. 3 vodního zákona.

[14] Pro povolení obnovy řízení bylo podle stěžovatele rozhodné, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Krajský soud se však touto otázkou nezabýval. Pokud krajský soud při posuzování, který správní orgán byl věcně příslušný k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení, považoval za podstatné, že stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo zamítnuto pro opožděnost, byl dle stěžovatele povinen přezkoumat, zda bylo odvolání skutečně opožděné. To však neučinil. Závěry krajského soudu stran tvrzené změny vodních poměrů jsou podle stěžovatele založeny jen na domněnkách a jsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020 - 96.

[15] Stěžovatel dále namítá, že námitka podjatosti byla důvodná, jelikož „žalovaný spáchal trestný čin podvodu“. Dodává, že v žalobě poukázal na rozpor mezi § 100 správního řádu a § 309 nového stavebního zákona, ke kterému se krajský soud měl vyjádřit z úřední povinnosti. Dále stěžovatel rozvíjí své úvahy ohledně povinností vyplývajících z § 5 odst. 3 vodního zákona, vad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a rozhodnutí o odvolání proti poslední zmíněnému rozhodnutí a vad jim předcházejících řízení.

[16] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel shrnuje, že důvod pro obnovu řízení spatřuje v novele § 5 odst. 3 vodního zákona a na podporu svých tvrzení cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu. V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatel v zásadě jen shrnuje svoji dosavadní kasační argumentaci.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[18] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou

pokračování

(§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost (čítající 18 stran textu) je tvořena zčásti rekapitulací průběhu řízení o dodatečném povolení stavby a následného odvolacího řízení a dále dílčími reakcemi k jednotlivým odstavcům napadeného rozsudku. Stěžovatel svoji argumentaci na různých místech kasační stížnosti opakuje, a kasační argumentace jako celek tedy působí značně nesourodě a chaoticky, čímž znesnadňuje soudní přezkum. Nejvyšší správní soud tak reaguje jen na klíčové argumenty, které stěžovatel uplatnil a které jsou z textu kasační stížnosti vůbec patrné a pro posouzení věci relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020 - 118; všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dodává, že v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Advokát by měl garantovat dostatečnou kvalitu kasační stížnosti, v níž by měly být tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozsudku pregnančně vyjádřeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, č. j. 5 As 249/2022 - 37). Této roli zástupce stěžovatele v posuzované věci nedostál.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[22] Stěžovatel namítá, že krajský soud „zatajil“ většinu žalobní argumentace. Z napadeného rozsudku nicméně vyplývá, že se krajský soud vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace, přičemž jeho povinností nebylo reagovat na každý dílčí argument účastníka řízení a ten obsáhle vyvracet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 256/2022 - 67). Ostatně krajský soud v odstavci 13 napadeného rozsudku na tuto skutečnost stěžovatele upozornil. Krajský soud tak nebyl povinen výslovně reagovat ani na stěžovatelem citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a SDEU a vysvětlovat, proč nemá vliv na jeho závěr o nedůvodnosti žaloby. Podstaté je, že krajský soud předložil vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost žalobních námitek vyvracela (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022 - 82). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani to, že krajský soud namísto stěžovatelem tvrzeného „*zfalšování korespondence*“ uvedl „*zfalšování komunikace*“. Podstatou

této žalobní námitky bylo tvrzení, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo dosaženo trestným činem, s nímž se krajský soud odpovídajícím způsobem vypořádal (viz odstavec 35 napadeného rozsudku). Krajský soud neopomenul ani námitku nesprávného vyznačení právní moci na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Konstatoval však, že tato otázka není pro povolení obnovy řízení podstatná (viz odstavec 33 napadeného rozsudku).

[23] Dále stěžovatel namítá, že si krajský soud nevyžádal kompletní správní spis, „zatajil“ repliku stěžovatele ze dne 5. 8. 2023 a „dodatek č. 3 k žalobě“ a nevyzval žalovaného k vyjádření k replice stěžovatele. Tím *de facto* namítá, že krajský soud zatížil řízení vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podle sdělení žalovaného ze dne 26. 7. 2023 (č. l. 68 spisu krajského soudu) byly krajskému soudu poskytnuty spisy týkající se řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, o žádosti stěžovatele o obnovu řízení a o odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí a dále spis týkající se předání žádosti o obnovu řízení stavebnímu úřadu ze strany žalovaného. Krajský soud tak měl k dispozici jak podklady týkající se řízení o obnově řízení, tak řízení o dodatečném povolení stavby (jehož obnovy se stěžovatel domáhal). Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé (a ani stěžovatel se k tomu v kasační stížnosti blíže nevyjadřuje), proč by pro rozhodnutí v této věci měly být relevantní také stěžovatelem zmiňované spisy týkající se nařízení odstranění stavby a nařízení odstranění zpevněných ploch. Krajský soud tedy nepochybil, pokud předložení těchto spisů nevyžadoval.

[24] Tvrzeným „zatajením“ některých jeho podání stěžovatel patrně míní, že krajský soud obsah těchto podání v napadeném rozsudku nerekapituloval. V souladu s § 157 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné uvede, čeho se žalobce domáhal, z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný. Rekapitulační část odůvodnění tak má mít podobu stručného uvedení do věci, obsahující zejména shrnutí přednesu účastníků. Provedení takového stručného shrnutí s sebou nutně nese zjednodušení a zestručnění argumentace účastníků, které nelze bez dalšího hodnotit jako nezákonný postup. Tak tomu bylo tím spíše v případě, pokud žalobce v nynější věci krajskému soudu zaslal krom repliky k vyjádření žalovaného další čtyři doplnění žaloby. Ostatně, podstatou soudního rozhodnutí by neměla být doslovná rekapitulace všech tvrzení stran, nýbrž srozumitelné a přesvědčivé vyložení důvodů, které soud k danému rozhodnutí vedly. Není proto podstatné, zda jsou všechna konkrétní tvrzení v rekapitulační části obsažena. Důležité je, aby se soud s žalobní argumentací (resp. její podstatou) řádně vypořádal a uvedl, proč ji případně považuje za lichou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013 - 56). Těmto požadavkům, jak bylo uvedeno již výše, krajský soud dostál. Kasační soud dodává, že krajský soud nebyl povinen repliku stěžovatele přeposílat žalovanému, jelikož v ní stěžovatel neuplatnil nové žalobní body, ale pouze opakoval svoji již dříve uplatněnou žalobní argumentaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2011, č. j. 2 Afs 62/2010 - 184).

[25] K námitce nenařízení ústního jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud stěžovateli doručil dne 4. 8. 2023 výzvu ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Stěžovatel na výzvu reagoval v replice ze dne 5. 8. 2023, v níž výslovně uvedl, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (č. l. 71 spisu krajského soudu). S přihlédnutím k uvedenému a k tomu, že žalovaný se k jemu zasláné výzvě ve stanovené

pokračování

lhůtě nevyjádřil, mohl krajský soud rozhodnout v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, a to i přesto, že neshledal důvody pro rozhodnutí dle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[26] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[27] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

[28] V řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými, a za splnění dalších zákonných podmínek, mohou odůvodnit jiné rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012 - 29, a ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 As 14/2020 - 64). Institut obnovy řízení tedy slouží k nápravě skutkových vad, zatímco k nápravě vad právních slouží přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS, či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 23/2020 - 46).

[29] Stěžovatel za důvod pro obnovu řízení označuje zejména novelizované znění § 5 odst. 3 vodního zákona, který stavebníkům s účinností od 1. 2. 2021 ukládá povinnost zabezpečit omezení odtoku srážkové vody. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že novelizace právního předpisu není důvodem pro obnovu řízení. Postup podle již neúčinného znění právního předpisu či jeho chybná interpretace (aniž by Nejvyšší správní soud na tomto místě posuzoval, zda k takovému pochybení v řízení o dodatečném povolení stavby došlo) spadá do oblasti právního posouzení věci a nemůže být tedy *skutečností nebo důkazem* ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.

[30] Uvedené není v rozporu se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS. V kasační stížnosti citovaná pasáž tohoto rozsudku se týkala toho, podle jakého zákona se má postupovat při obnově řízení, pokud řízení, které má být obnoveno, bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ale pravomocně skončeno již za účinnosti správního řádu z roku 2004. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v takové situaci má správní orgán při obnově řízení v souladu s přechodnými ustanoveními (§ 179 odst. 2 správního řádu) a za použití argumentu *a minori ad maius* postupovat podle správního řádu z roku 2004. Samotné nahrazení zákona č. 71/1967 Sb. správním řádem z roku 2004 však nebylo důvodem obnovy řízení. Jako možný důvod obnovy stavebního řízení [dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu] bylo v tehdy projednávané věci uvedeno zrušení územního rozhodnutí, které předcházelo vydání stavebního povolení. Z citovaného rozsudku tak nelze dovodit závěr, že by změna zákona, byť i relevantního pro rozhodnutí v původním řízení, byla důvodem obnovy řízení.

[31] Stěžovatel na podporu své argumentace opakovaně odkazoval také na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 39/2009 - 74. V něm nicméně

zdejší soud zdůraznil, že obnova řízení je (na rozdíl od úpravy přezkumného řízení) určena k nápravě skutkových nesprávností. Dále konstatoval, že skutečností či důkazem ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu není změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu. Rozsudek SDEU ve věci *Kühne & Heitz NV* se pak týká specifické situace, v níž by byl rozsudek (v jehož důsledku se stalo správní rozhodnutí konečným) založen na nesprávném výkladu unijního práva, ke kterému vnitrostátní soud dospěl, ačkoli nebyla Soudnímu dvoru Evropské unie podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Jelikož v posuzované věci nebylo unijní právo aplikováno, nejsou závěry tohoto rozsudku nyní relevantní. Na správnost závěrů krajského soudu nemůže mít vliv ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 288/2021 - 41, č. 4340/2022 Sb. NSS, který se zabývá výpočtem koeficientu zastavěnosti pozemku a nijak se nedotýká podmínek pro obnovu řízení. Totéž platí pro stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020 - 96, jenž řeší vztah řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby.

[32] Krajský soud se rovněž správně nezabýval tvrzenou včasností stěžovatelova odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 79/2008 - 128). Stěžovatel se mohl domáhat zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost správní žalobou, nicméně tak neučinil. Krajský soud byl tedy povinen přihlídnout k pravomocnému rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, aniž by se zabýval jeho zákonností, a vycházet z něj při posouzení, který správní orgán byl věcně příslušný k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení. Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

[33] Pochybení se krajský soud nedopustil ani tím, že věc nepředložil Ústavnímu soudu k rozhodnutí, zda jsou vybraná ustanovení nového stavebního zákona v souladu s ústavním pořádkem. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy soud předloží věc Ústavnímu soudu pouze tehdy, dojde-li k závěru, že zákon, **jehož má být při řešení věci použito**, je v rozporu s ústavním pořádkem. Jak konstatoval již krajský soud, nový stavební zákon na projednávanou věc nedopadá (což nezpochybňuje ani stěžovatel v kasační stížnosti) a není tedy dán důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu.

[34] Zbývajících část kasační argumentace stěžovatele je pouhým zopakováním námitek žalobních, aniž by stěžovatel věcně polemizoval s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení *konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námítky ve smyslu § 103 odst. 1

pokračování

s. ř. s. (srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[35] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu